

sige, at jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Indenrigsminister vil gaa ind paa en Forhøjelse af Hensyn hertil, idet de trange Kaar, der som Følge af Arbejdsløshed kan være til Stede i vort Samfund, skal afhjælpes ad andre Veje end gennem Hjælpekasseinstitutionen. Beløbet 750 000 Kr. svarer jo, som jeg nævnte i mit foregaaende Indlæg, ret nøje til, hvad der blev fastsat ved Hjælpekasselovens Vedtagelse i April 1913.

Indenrigsministeren (Kragh): Som jeg har haft Lejlighed til at bemærke ved denne Sags Behandling i forrige Rigsdags-samling, er det Beløb, der her foreslaas som Maksimumsrefusion fra Staten til Hjælpekasserne, fastsat under Hensyn til det Maksimumsbeløb, som var gældende indtil 1915, og endvidere under Hensyn til den Indflydelse, som Pristallet og den Tilvækst i Befolkningen, som er foregaaet siden da, bør have. Derved er Beløbet 750 000 Kr. fremkommet. Jeg kan ikke finde, at der er nogen som helst Anledning til at ændre denne Sum, fordi man i enkelte Aar er gaaet op med Hjælpekasseydelsen i et Omfang, som efter min Opfattelse ikke har nogen som helst Begrundelse i de faktisk tilstedeværende Forhold, og som efter min Mening ogsaa ved ikke faa Lejligheder har ligget udenfor den Lovgivnings Rammer, hvorefter man ved Forvaltningen af disse Midler har at rette sig. Jeg maa derfor hævde, at Lovforslaget bør vedtages i den foreliggende Skikkelse.

Hækkerup: Det er rigtigt, at Arbejds-løshedens direkte Følger helst skulde modvirkes gennem andre Love end Hjælpekasseloven, men Arbejdsløsheden med den dermed følgende almindelige Fattigdom i visse Befolkningslag har ogsaa sine indirekte Følger. Den rammer længere ud end til dem, som selv bliver ramt af Arbejds-løshed, der er mange Mennesker i forskellige smaa Stillinger, der netop som Følge af den stigende Arbejdsløshed kommer i yderlig vanskelige Kaar, og det er dem, Hjælpekassen især har til Formaal at hjælpe. Jeg skal villig indrømme, at nogen særlig begejstret Tilhænger af Hjælpekassevæsenet er jeg ikke, men det er nu en Gang under de nuværende Forhold et nødvendigt — jeg kunde næsten fristes til at sige: Onde, hvis man vil hindre, at Folk kommer under Fattigvæsenet, og Hjælp gennem Fattigvæsenet er nu en Gang den allerdyreste Form for Hjælp. Jeg tror, de Penge, der

er anvendt til Hjælp, som er ydet gennem Hjælpekasserne i Aarenes Løb, i Virkeligheden har været godt anvendt og har sparet Samfundet for større Udgifter paa en anden Post. Jeg beklager, at den højtærede Indenrigsminister stiller sig saa uvilligt overfor det Spørgsmaal, jeg har rejst. Jeg fremhævede før, da Ministeren ikke var til Stede, at hvis man mente, der var en Bedring i Samfundets økonomiske Tilstand i Fjor, og det var paa det Grundlag, man nedsatte Statstilskuddet til Hjælpekasserne med 250 000 Kr., tror jeg, at den højtærede Indenrigsminister vil indrømme, at en saadan Forbedring af Samfundstilstandene er der i hvert Fald ikke i Aar. Befolkningens Velstandsforhold i Aar er, i Almindelighed i hvert Fald, ikke bedre end for to Aar siden, da vi fastsatte Tilskuddet til 1 Mill. Kr. Saafremt man ved en Forhandling mellem Partierne kunde blive enig om at forhøje Tilskuddet noget, saa at Loven dog i det store og hele ogsaa efter vor Mening kunde udfylde sin Opgave, vilde jeg undlade at stille Ændringsforslag, men vil man ikke gaa højere, mener jeg ikke, det er forsvarligt fra vor Side at undlade at stille et Forslag, som nærmere betegner, hvad der efter vor Opfattelse er nødvendigt, for at Hjælpekasselovgivningen skal virke efter sin Hensigt.

Indenrigsministeren (Kragh): Naar der for Finansaaret 1922—23 blev foreslaaet og bevilget 1 Mill. Kr. som Maksimumsydelse fra Staten til Hjælpekasserne, var Begrundelsen ikke den, som det ærede Medlem Hr. Hækkerup synes at mene, at der var en saadan Forbedring i Samfundstilstandene, at man mente det rimeligt af den Grund at bevilge et saa stort Beløb, men man bevilgede dette Beløb for at etablere en Overgangstilstand fra de Forhold, der havde været siden 1915, hvor Staten uden Hensyn til det anvendte Beløb betalte Trediedelen, og til de Forhold, som paa dette Omraade tidligere var gældende, hvor Staten vel ydede Trediedelen, men dog ikke udover en vis Grænse. Da man for 1921—22 i Hjælpekasserne var kommet op paa et Forbrug af henimod 10 Mill. Kr., saaledes at Statsrefusionen vilde blive 3 Mill. Kr., fandt Flertallet her i Folketinget, og dertil sluttede jeg mig, at det vilde være et for voldsomt Skridt paa een Gang at komme ned paa det Beløb, der under Hensyn til tidligere Maksimalbeløb og under Hensyn til Befolkningstilvækst og Pristal var det rimelige, og man etable-